

mig ikke at kunne kaldes afgjørende. Men dette er mindre vigtigt. Derimod kan jeg ikke rigtig forstaae, hvorledes Communeraaedet kan tage afgjørende Beslutninger med Hensyn til alle kommunale Indretninger, Forhold og Anliggender, naar dog Communefogden skal have Bestyrelsen. Det forekommer mig, at Grændsen mellem Communeraaedets og Communefogdens Competence ikke fremtræder klart. Man kan naturligtvis ikke udstrække Communeraaedets „afgjørende“ Myndighed til alle kommunale Anliggender; man kan saaledes ikke udstrække den til det af mig oftere berørte Exempel om Drengen, der skulde have Træsko, og om Konen, der skulde have en liden Understøttelse; thi, skulde et slikt Spørgsmaal henhøre under Communeraaedets Afgjørelse, maatte det jo, som ethvert andet Communalanliggende, ogsaa gaae ind til Landdagens Sanction (Latter); thi det vilde dog være en altfor vidtløftig Vej, der maa derfor her være ubeløst Noget, men hvad det er, det tilstaaer jeg er mig aldeles ikke klart. En anden vigtig Betænkelse, jeg har imod Forslaget, hidrører fra de Bestemmelser, som staae i § 16, med Hensyn til hvilke der er et Punkt, hvorom jeg troer, at vi Alle maae blive enige. Der fastsættes nemlig i denne Paragraph, at Communeraaedet „træffer de fornødne Foranstaltninger til Haandhævelsen af Lovgivningen om Sikkerheds- og Sundhedspolitiet, Skole- og Fattigvæsenet, Næringsforholdene og Udsfrivningsvæsenet“. Hvilken er Meningen af denne ingenlunde klare Bestemmelse? Hvad vil det sige: „at træffe de fornødne Foranstaltninger til Haandhævelsen af Lovgivningen“? Her maa være stiftet til administrative Foranstaltninger, hvorved Lovgivningens Bestemmelser skulle bringes i Udøvelse. Udbryder f. Ex. Cholera i Bandholm, saa har Kommunen altsaa at afgjøre, hvilke Foranstaltninger der skulle træffes til Haandhævelsen af den om Cholera gjældende Lovgivning. Eller, for at tage et andet Exempel, naar et Tyveri er begaaet, eller der er begaaet andet Brud paa Eiendomsikkerheden, saa skal Kommunen haandhæve den ligeledes herom bestaaende Lovgivning og saaledes fremdeles. Her komme vi da til det Punkt, hvorom jeg før sagde, at jeg haabede vi Alle

vilde være enige, det nemlig, at for Dieblirket henhører Sundheds- og Sikkerhedspolitiet, Næringsforholdene o. s. v. under Regeringens Omraade, er ikke nogen Communal-sag, men en Regeringssag.

Vil man nu sige: Ja, men Alt dette skal for Fremtiden være en Communal-sag, saa svarer jeg, at herom har jeg for min Deel vel en anden Mening, men om denne kan der i hvert Fald disputeres, om den i Modsætning til den nysudhøvede er rigtig eller ikke; siger man derimod, at Meningen af den citerede Bestemmelse er, at de nævnte Forhold skulle vedblive at være en Regeringssag, men at Udførelsen i det Enkelte af Regeringens Beslutninger skal overdrages Kommunen, saa svarer jeg, at det gaaer ikke an, og at derved gjør man Communeraaedet til noget Andet end det bør være.

Den samme Splittelse med Hensyn til de samme Anliggender finder man i en endnu højere Grad i Forslagets § 33. Her fastsættes at Landshøvdingen, som skal vælges, ikke af Kongen, men af Landdagen, skal staae i Spidsen „for samtlige de Forretninger, som hidtil have paahvilet Overøvrighederne,“ saa at altsaa Ministeriet, Centralregjeringen, ikke faaer de Organer, som den selv vælger, til Udførelsen af sin Villie, men kun de Organer, som Landdagen vælger. — Her, mine Herrer! er der ikke Tale om en større eller mindre Communal-frihed, her er der ligefrem Tale om at gjøre Brud paa den første og vigtigste Grundsætning og Betingelse for enhver kraftig og dygtig Regjering, den nemlig, at Regjeringen maa have Magt til at vælge de Organer, som skulle udføre dens Villie, Magt til at træffe de Foranstaltninger, hvorpaa det kommer an ved Gjennemførelsen i det Enkelte; paa denne Grundsætning gjør de nævnte 2de Paragrapher Brud.

Tænker jeg mig Forholdet udviklet og i Virkeligheden udført overeensstemmende med de i Forslaget fremspirende Ideer, da vilde vi faae 6, jeg vil ikke sige, Fristater, men dog 6 forskellige Landsdele, hver med en saadan Selvstændighed; at efter min Mening vilde derved ligefrem Monarchiets Eenhed trues (Ja! Ja! Tscherning: Maa jeg bede om Ordet!), og dog mine Herrer! hvor urigtig og lidet stemmende med det monarchiske Princip, som